

РЕШЕНИЕ

№ 13569

гр. София, 27.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря Д. К. Д.
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20211110164642 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от [фирма-И], с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени иски за признаване съществуването на вземания на ищеца срещу Й. А. П., за които по ч.гр.д. № 10999/2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парични задължения, както следва: за сумата от 225,36 лв., представляваща обезщетение за нанесени на работодателя имуществени вреди по време на изпълнение на трудови задължения, ведно със законна лихва от 24.02.2021 г. до изплащане на вземането, законна лихва върху сумата от 225,36 лв. в размер на 13,52 лв. за периода от 17.07.2020 г. до 24.02.2021 г., сумата от 610 лв., представляваща обезщетение в размер на едно брутно трудово възнаграждение, дължимо на работодателя поради дисциплинарно уволнение на работника, ведно със законна лихва от 24.02.2021 г. до изплащане на вземането, законна лихва върху сумата от 610 лв. в размер на 23,89 лв. за периода от 01.09.2020 г. до 24.02.2021 г.

С исковата молба ищецът твърди, че на 15.06.2020 г. е сключил с ответника безсрочен трудов договор, по силата на който последният е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил международни превози“. В периода 17.06.2020 г. - 30.06.2020 г. ответникът е бил командирован извън Република България за извършване на международен превоз по релация България – Унгария – България. На 25.06.2020 г. в 06:58 ч. при преминаване през устройство през територията на Унгария с поверения му служебен автомобил ответникът не е включил бордово устройство за таксуване на пътни такси, с оглед което унгарските пътни власти са констатирани нарушение, за което е било издадено наказателно постановление, с което на ищеца е била наложена имуществена санкция в размер на 40 000 HUF с

равностойност в лева към момента на заплащане на санкцията 225,36 лева /17.07.2020 г./. Поддържа, че с действията си работникът е нарушил трудовата дисциплина и е причинил на работодателя имуществена вреда, с оглед което на 27.07.2020 г. е била издадена заповед по чл. 205, ал. 1 и ал. 2 и чл. 206, ал. 1, вр. чл. 210 КТ за определяне на имуществената отговорност на работника. Същата е била изпратена на ответника по куриер, но е била върната на изпращача поради отказ на получателя да получи книжата.

С исковата молба ищецът твърди още, че на 30.06.2020 г. ответникът е оставил поверения му от работодателя автомобил на служебен паркинг и не се е явил на работа през следващите два работни дни. На основание чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ до работника на 03.07.2020 г. е била изпратена покана да даде писмени обяснения за причините за неявяването си на работа. Поканата е била получена на 06.07.2020 г., като в предоставения му срок обяснения не са били представени. Издадени са били заповед № 3/10.07.2020 г. за налагане на дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение" и заповед № 4/10.07.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение. Ответникът е бил поканен да заплати на работодателя обезщетение в размер на 1 брутно трудово възнаграждение в размер на 610 лева поради дисциплинарното уволнение. Заповедите са били получени от ответника на 16.07.2020 г., като към момента на предявяване на исковите сумите не са били заплатени. Претендират се разноските, сторени във връзка с производството.

Ответникът оспорва предявените искове с доводи за тяхната неоснователност. Не оспорва, че се е намирал в трудово правоотношение с ищеца, но излага твърдения, че не е бил командирован от ищеца в сочения в исковата молба период за извършване на международен превоз, както и че не е извършил твърдяното от ищеца нарушение на територията на Унгария. Оспорва и твърденията, че не се е явил на работа два последователни дни /01 – 02.07.2020 г./. В тази връзка сочи, че на 02.07.2020 г. се е почувствал зле – вдигнал е температура и го е боляло гърло. Не е могъл да се свърже с личния си лекар, с оглед на което е уведомил ищеца, че не може да се яви на работа. Управителят на дружеството изразил становище, че следва да се яви на работа, което за ответника е било неприемливо и невъзможно, с оглед което изпратил на 02.07.2020 г. до ищеца волеизявление за прекратяване на трудовото правоотношение. На 08.07.2022г. е изпратил отново искане до ищеца, като го е уведомил за причината, поради която прекратява трудовия договор и е поканил работодателя да му върне трудовата книжка. Моли за отхвърляне на исковите. Претендира разноски за производството.

Софийски районен съд въз основа на съвкупна преценка на събраните в хода на производството доказателства и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С оглед становищата на страните, с доклада по делото съдът е обявил на страните за безспорни и ненуждаещи се от доказване в производството следните обстоятелства: че помежду им на 15.06.2020 г. е бил сключен трудов договор, по силата на който ответникът е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил международни превози“, както и че уговореното с договора брутно трудово възнаграждение е в размер на 610 лева.

Като писмено доказателство по делото е представен съставен и подписан от

ответника опис на разходите, извършени по време на служебна командировка в периода от 17.06.2020 г. до 30.06.2020 г. при извършване на международен автомобилен транспорт. Автентичността на документа не е оспорена от ответника, с оглед което и съдът приема, че в посочения период ответникът е бил командирован от работодателя си за осъществяване на международен автомобилен превоз в рамките на Европейския съюз. Този извод се потвърждава и от приетия по делото авансов отчет за получени и изразходвани суми в изпълнение на служебна командировка за същия период, който документ също е съставен и подписан от ответника на 30.06.2020 г.

Приетият по делото пътен лист № 007727, издаден на 17.06.2020 г. и приключен на 30.06.2020 г., потвърждава твърденията на ищеца, че в същия период на ответника е бил предоставен за управление тежкотоварен автомобил „Рено“ с рег. № [рег. номер на МПС], полуремарке „Шмитц“ с рег. № [рег. номер на ППС]. Съгласно пътния лист километропоказателят в началото на периода е показвал 434 399 км., а в края на периода – 439 867 км. Видно е, че в посочения период с поверения му служебен автомобил ответникът е преминал от Република България, през Република Гърция, върнал се е обратно в Република България, след което се е насочил през Република Румъния /21.06.2020 г./ към Република Чехия, където е пристигнал на 23.06.2020 г. Установява се, че на 24.06.2020 г. в 10:00 часа ответникът е потеглил от Република Чехия, като на 25.06.2020 г. в 16:30 часа вече се е намирал на територията на Република Румъния, откъдето е потеглил и е пристигнал на територията на страната на 25.06.2020 г. в 19:30 часа. Пътният лист е съставен и подписан от ответника, като автентичността на документа също не е оспорена в производството.

В производството в превод е приета писмена информация по процедура за спиране на МПС от движение, съставена от Главно управление гранична полиция на област Б. – К., от съдържанието на който документ се установява, че при извършена пътна проверка компетентният орган е установил допуснато нарушение във връзка с пътния данък, който е следвало да се плати при преминаване през платени пътни сектори, пропорционално на изминатото разстояние, поради което на [фирма-И] е наложена санкция в размер на 40 000 унгарски форинта. Забранено е ползването на автомобила преди излизане на решение и до заплащането на глоба. От съдържанието на документа се установява, че нарушението е извършено с МПС с рег. № [рег. номер на МПС]. Документът е съставен на 17.07.2020 г., като в превода е допусната неточност, като е посочена година на съставянето 2021 г. Съдът приема, че се касае за техническа грешка, допусната от преводача при посочването на годината. Установява се, че документът е приет от М. В., водач на МПС, на 17.07.2020 г.

Представен е касов бон от 17.07.2020 г., издаден от Главна дирекция Унгарска национална полиция, удостоверяващ заплащане на сума в размер на 40 000 форинта.

По делото е приложена снимка на автомобил с рег. № [рег. номер на МПС], и посочена дата 2020-06-25 06:28:17.

Приета като доказателство по делото е Заповед № 10/27.07.2020 г. за определяне на имуществена отговорност на ответника във връзка с нанесени вреди по време на изпълнение на трудовите му задължения. Съгласно същата

и въз основа на получено наказателно постановление от 17.07.2020 г., съставено от унгарските власти, работодателят е установил извършено от работника нарушение – невключване на бордово устройство за таксуване на пътни такси на 25.06.2020 г. при преминаване през територията на Унгария с предоставения му товарен автомобил „Рено“, рег. № [рег. номер на МПС]. Наложена от унгарските власти имуществена санкция е била заплатена от работодателя. Като е приел, че се касае за нарушение на трудовите задължения по чл. 187, т. 3, т. 7, т. 9, т. 10 КТ, както и че служителът на осн. чл. 203 КТ отговаря имуществено пред работодателя, е определено ответникът да възстанови вредите, възникнали за работодателя и възлизащи на сумата от 225,36 лева. Определен е 7-дневен срок за изпълнение на заповедта.

Препис от заповедта е изпратена с писмо, изх. № 11/27.07.2020 г., подписано от управителя на дружеството ищец.

Установява се, че заповед № 10/27.07.2020 г. и писмо, изх. № 11/27.07.2020 г. са изпратени от ищеца чрез куриер на 28.07.2020 г., като е съставена товарителница № [номер]. От представения екземпляр на товарителницата не се установява кой е получателят на пратката. Посочен е само неговият адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], за който не е спорно, че е адресът на ответника.

Приложена е справка от интернет страницата на куриера по номера на товарителницата, с която пратката е изпратена до получателя. Пощенският оператор е отразил в информационната си система, че пратката е върната на подателя поради отказ на получателя да я приеме.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 3/10.07.2020 г. за налагане на дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ и Заповед № 4/10.07.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение с ответника на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ. Видно от последната е, че работодателят е начислил дължимо му от работника обезщетение в размер на едно брутно трудово възнаграждение /610 лева/, платимо в едномесечен срок, считано от връчване на заповедта на работника.

По делото е представена товарителница № [номер], свидетелстваща за куриерска пратка, изпратена от ищеца до адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], видно от която със същата са изпратени заповед № 3/10.07.2020 г. и заповед № 4/10.07.2020 г.

От приетата като доказателство разписка от лицензиран куриер, доставил пратката, неоспорена от ответника, същата е получена от последния на 16.07.2020 г.

С отговора на исковата молба ответникът е представил отправено до ищеца писмено искане за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325 КТ, както и е поискал да бъде оформена трудовата книжка и същата да му бъде предадена на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес].

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

С оглед съдържащите се в исковата молба фактически основания на предявените искове и формулураният петитум, съдът приема, че е сезиран с предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК претенции с правно основание чл.

203, ал. 1, вр. чл. 205, ал. 1, вр. чл. 206, ал. 1 КТ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД и чл. 221, ал. 2 КТ, вр. чл. 228, ал. 3 КТ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска по чл. 203, ал. 1, вр. чл. 205, ал. 1, вр. чл. 206, ал. 1 КТ:

По предявения иск за реализиране на имуществената отговорност на работника в тежест на ищеца е да докаже, че страните са били обвързани от трудово правоотношение, че в резултат от поведението на ответника при изпълнение на трудовите си задължения за работодателя е възникнала имуществена вреда под формата на претърпяна загуба, която възлиза на търсената сума, че е издал заповед, с която е определил основанието и размера на отговорността на работника, както и че е връчил тази заповед на работника. В тежест на ищеца е да установи падежа на задължението и изпадането на ответника в забава.

С нормата на чл. 206, ал. 1 КТ се урежда имуществената отговорност на работника или служителя за вреди, които той е причинил на работодателя при или по повод изпълнение на трудовите си задължения. Тогава, когато вредата е причинена на работодателя при небрежно изпълнение на трудовите си задължения, отговорността е ограничена по размер до едномесечното трудово възнаграждение.

Процедурата по реализиране на имуществената отговорност на работника е разписана в КТ с императивни правни норми, които задължават работодателя да спазва установения в закон ред, за да получи обезвреда за имуществените вреди, които твърди, че работникът му е причинил при изпълнение на трудовите си задължения.

Съгласно чл. 210, ал. 1 КТ в случаите на ограничена имуществена отговорност работодателят издава заповед, с която определя основанието и размера на отговорността на работника или служителя. Ал. 2 предвижда, че заповедта се издава в 1-месечен срок от откриването на вредата или от плащането на сумата на третото лице, но не по-късно от 1 година от причиняването ѝ. Ал. 3 установява правото на работника в 1-месечен срок от връчването на заповедта да оспори писмено основанието или размера на отговорността, работодателят може да предяви срещу него иск пред съда.

В случаи, когато поради прекратяване на трудовото правоотношение или по други причини събирането на сумата не може да стане чрез удържки по реда на предходната алинея, какъвто е и настоящият случай, въз основа на заповедта на работодателя или на органа по изречение второ на ал. 1 работодателят може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК независимо от размера на вземането.

В конкретния случай, с оглед направените от ответника в производството оспорвания, както и разпределената на ищеца доказателствена тежест, а именно да установи, че е връчил препис от заповедта за определяне на имуществената отговорност на работника, следва да се посочи, че от събраните в хода на съдебното дирене доказателства, не се установява при условията на пълно и главно доказване работодателят да е връчил заповед № 10/27.07.2020 г. на ответника. Установява се, че същата е изпратена до адреса на ответника в [населено място], [жк], [жилищен адрес] без от товарителницата да е видно кой е адресатът. Не се установява, както се твърди от ищеца, заповедта да е била връчена на ответника, дори и в

хипотезата на отказ. Представената по делото справка от интернет сайта на пощенския оператор не носи бележите на документ /дори и електронен такъв/. Дори да се приеме, че отразените в нея данни отговарят на обективната действителност, в представената товарителница липса посочено име на получателя, т.е. по делото не е установено, че именно ответникът е отказал получаването на пратката, съдържаща издадената от работодателя заповед.

Невръчването на заповедта за определяне на имуществената отговорност на работника води до извод, че за последния не са се преклудирали възраженията срещу констатациите на работодателя за допуснати нарушения, от които за последния са произтекли имуществени вреди, отговорен за които е работникът. Тези оспорвания са направени с отговора на исковата молба, с оглед което и съдът е надлежно сезиран със същите и дължи обсъждането им.

Ето защо и следва да се даде отговор на въпроса дали ищецът установява в производството реализиране на фактически състав на имуществената отговорност на работника – допуснато при или по повод нарушение на трудовите задължения, от което за работодателя са произтекли имуществени вреди, подлежащи на обезвреда и доколкото не се твърди нарушението да е било извършено умишлено, размер на вредите, ненадвишаващ размера на brutното трудово възнаграждение на служителя.

Въз основа на съвкупния анализ на доказателствата, представени от ищеца в тази връзка, съдът не може да приеме за доказано в производството, че работникът е извършил нарушение, за което на работодателя е наложена имуществена санкция в размер на 40 000 форинта от унгарските власти.

От представената в превод информация за процедура за спиране на МПС от движение, съставена от Главно управление гранична полиция на област Б. – К., е установено, че при извършена пътна проверка компетентният орган е установил допуснато нарушение във връзка с пътния данък, който е следвало да се плати при преминаване през платени пътни сектори, пропорционално на изминатото разстояние. Във връзка със същото на ищеца е наложена санкция в размер на 40 000 унгарски форинта и е забранено е ползването на автомобила до заплащане на глобата. От съдържанието на документа се установява, че нарушението е извършено с МПС с рег. № [рег. номер на МПС]. Видно е обаче, че документът е съставен на 17.07.2020 г., като за работодателя същият е приет от М. В., водач на МПС на 17.07.2020 г. Никъде в съдържанието на документа не е посочено коя е датата на извършване на нарушението, за да приеме съдът за доказано твърдението на ищеца, че нарушението е било извършено от ответника по време на командироването му в периода 17.06.2020 г. – 30.06.2020 г. Извод в обратна насока не следва и от представения касов бон от 17.07.2020 г., издаден от Главна дирекция Унгарска национална полиция, удостоверяващ заплащане на сума в размер на 40 000 форинта.

Що се отнася до представената в производството снимка на МПС с рег. № [рег. номер на МПС], е необходимо да се посочи, че същата следва да се третира като веществено доказателство в гражданския процес. В настоящия случай обаче от страна на ищеца не е установено, че на обсъжданата снимка е заснето извършено на 25.06.2020 г. от ответника като водач на товарния автомобил нарушение и че именно заради това нарушение унгарските власти са съставили на 17.07.2020 г. наказателно постановление, с което на

дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 40 000 форинта, заплатени от ищеца съгласно представения по делото фискален бон. От доказателствената съвкупност не може да се направи категоричен извод, че наказанието е наложено именно за твърдяното в заповедта на работодателя за определяне на имуществената отговорност на работника нарушение, с оглед което ако съдът приеме противното, то това би означавало този извод да почива на предположение. Следователно и доколкото не се установява по несъмнен начин, че имуществената вреда за работодателя в размер на заплатените от него 40 000 форинта /с равностойност 225,36 лева/ е възникнала от нарушение на трудово задължение на работника, още повече работодателят не е установил по делото, че на ответника е било възложено изпълнението на такова трудово задължение /да включва бордово устройство за таксуване на пътни такси при международни превози/, то искът е неоснователен.

По изложените съображения, предявеният иск по чл. 203, ал. 1, вр. чл. 205, ал. 1, вр. чл. 206, ал. 1 КТ следва да се отхвърли. Акцесорният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху това главно вземане в размер на 13,52 лв. за периода от 17.07.2020 г. до 24.02.2021 г., също следва да бъде отхвърлен.

По иска по чл. 221, ал. 2 КТ, вр. чл. 228, ал. 3 КТ:

По предявения иск с посоченото правно основание в тежест на ищеца е да установи, че трудовото правоотношение между страните е прекратено поради дисциплинарно уволнение на работника, размера на брутното трудово възнаграждение и срока на предизвестията при безсрочно трудово правоотношение, каквото е съществувало между страните.

Във връзка с направените от ответника оспорвания на основанията на уволнението, а именно наложеното му дисциплинарно наказание, съдът намира за необходимо да посочи следното:

От представените по делото писмени доказателства съдът приема за установено, че правоотношението между страните е било прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, а именно поради дисциплинарно уволнение на работника. Заповедта е връчена на ответника лично на 16.07.2020 г., видно от приетата разписка, автентичността на която не е била оспорена. Никоя от страните не поддържа в производството твърдения, че законността на уволнението е била оспорена от работника по реда на чл. 344, ал. 1 КТ. Служебно извършена от съда проверка в деловодните системи на съда, за резултатите от която страните са уведомени в откритото съдебно заседание на 27.10.2022 г., също не е установила такъв иск да е бил предявен от работника. Според настоящия съдебен състав законосъобразността на заповедта за уволнение не може да се оспорва инцидентно в друг процес, в случая с възражение срещу иска на работодателя по чл. 221, ал. 2 КТ. Съдът също така не разполага с правомощие да преценява дали правоотношението е следвало да бъде прекратено на друго основание от отразеното в акта, с който е извършено уволнението. В този смисъл е напр. решение № 313 от 21.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 201/2009 г., IV г.о.

Поради това съдът намира исковата претенция за установяване дължимостта на вземане в размер на едно брутно трудово възнаграждение /сумата от 610

лева/ за основателна. Същата следва да бъде уважена, доколкото страните не спорят, че с трудовия договор е уговорено едномесечно предизвестие, а размерът на brutното трудово възнаграждение е отделен за безспорен между страните факт с доклада на делото.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Ищецът е предявил иск за обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.09.2020 г. – 24.02.2020 г. /датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК/.

Задължението на дисциплинарно уволнения работник за заплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ е задължение с определен в закона срок за изпълнение. Съгласно чл. 228, ал. 3 КТ обезщетението е дължимо не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок се дължи законната лихва.

Със заповедта за уволнение работодателят е определил срок за изпълнение на задължението за заплащане на обезщетението на работника, а именно: едномесечен от връчването на заповедта. Както се посочи, по делото е установено, че заповедта за уволнение е връчена на ответника на 16.07.2020 г. Ищецът претендира лихва от 01.09.2020 г., като претенцията следва да бъде уважена за периода до 23.02.2021 г., доколкото лихва за забава върху главното вземане е поискана и следва да бъде присъдена от подаване на заявлението за издаване на заповед /24.02.2021 г./. На основание чл. 162 ГПК и чрез онлайн лихвен калкулатор съдът приема този иск за основателен за сумата от 29,82 лева. Ищецът е заявил претенцията си за по-ниска сума – 23,89 лева, с оглед което този иск също следва да бъде изцяло уважен.

По разноските:

С оглед изхода от спора, право на присъждане на разноси възниква и за двете страни съразмерно на уважените, респ. отхвърлените части на исковете.

На ищеца се следват разноси за иска по чл. 221, ал. 2 КТ и акцесорния на него иск по 228, ал. 3 КТ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Следващата се за исковото производство държавна такса е в размер на 18,16 лева. Разноските за преводи не подлежат на обезвреда, доколкото по мнение на настоящия съдебен състав същите не са съдебни разноси, а от друга страна тези разходи са свързани с исковете, които се отхвърлят с решението. Установява се, че за исковото производство ищецът е заплатил по банков път на процесуалния му представител адв. З. адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 950 лева. Ответникът е релевирал възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът с оглед материалния интерес в конкретното производство, невисоката фактическа и правна сложност на спора, и предвид че възнаграждения по отделните кумулативно съединени искове не са отделно уговорени, приема, че следва да се намали до сумата от 450 лева. Съобразно изхода от спора разноските, които следва да се възложат в тежест на ответника, са в размер на 326,84 лева или на ищеца се следват разноси за исковото производство в размер на сумата 345 лева.

На ищеца следва да се присъдят и разноси за заповедното производство в размер на 127,10 лева /за адвокатско възнаграждение и държавна такса/.

На ответника се следват разноси за исковото производство за адвокатско

възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете, а именно сума в размер на 98,53 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявените по реда на чл. 422, ал.1 ГПК от [фирма-И], ЕИК [ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [населено място], [улица], искове с правно основание чл. 221, ал. 2, вр. чл. 228, ал. 3 КТ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Й. А. П., ЕГН *****, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], че дължи на [фирма-И], сумата от **610 лева**, представляваща обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на едно брутно трудово възнаграждение, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК /24.02.2021 г./ до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от **23,89 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.09.2020 г. – 23.02.2021 г., за които вземания по ч.гр.д. № 10999/2021 г. по описа на СРС, 41 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал.1 ГПК от [фирма-И], ЕИК [ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [населено място], [улица], срещу Й. А. П., ЕГН *****, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], искове с правно основание чл. 203, ал. 1, вр. чл. 205, ал. 1, вр. чл. 206, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за сумата от 225,36 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени при изпълнение на трудовите задължения на 25.06.2020 г., както и сумата от 13,52 лева, представляваща обезщетение за забава върху това вземане за периода 17.07.2020 г. – 24.02.2021 г., за които вземания по ч.гр.д. № 10999/2021 г. по описа на СРС, 41 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА Й. А. П., ЕГН *****, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на [фирма-И], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [населено място], [улица], сумата от **345 лева**, представляваща разноси в исковото производство, както и сумата от **127,10 лева**, представляваща разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА [фирма-И], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [населено място], [улица], да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Й. А. П., ЕГН *****, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес], сумата от **98,53 лева**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____